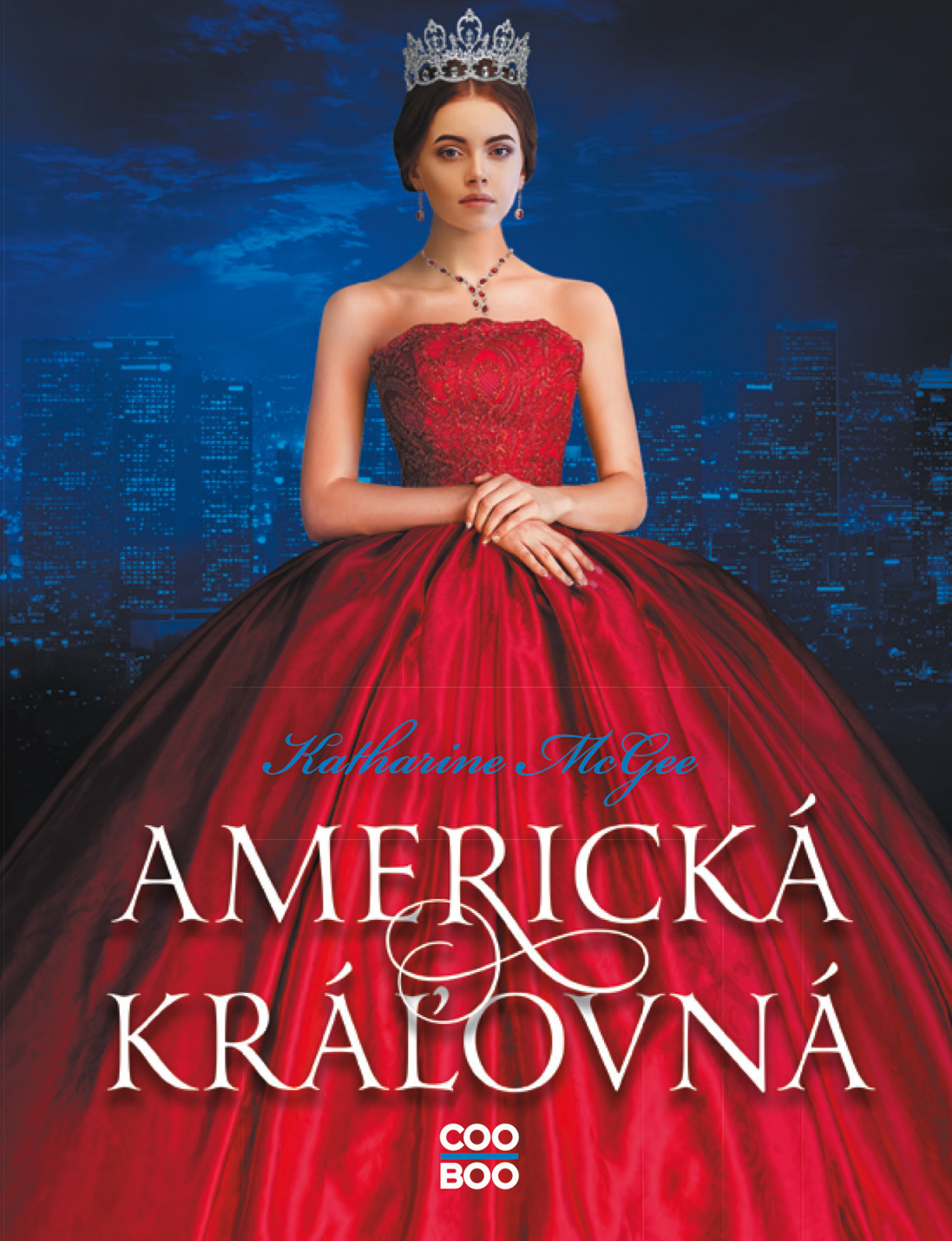

AKO MÔŽE PRINCEZNÁ VLÁDNUŤ AMERIKE
S ROZTRIEŠTENÝM SRDCOM?

Katharine McGee

AMERICKÁ KRÁLOVNÁ

COO
BOO

Americká kráľovná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Katharine McGee

Americká kráľovná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Katharine McGee
AMERICKÁ
KRÁLOVNÁ

Druhý diel série *Americká princezná*

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Katharine McGee: Majesty

Produced by Alloy Entertainment, LLC
Copyright © 2020 by Katharine McGee and Alloy Entertainment
Translation © Zuzana Smolinská, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2456-2
ISBN e-knihy 978-80-566-2491-3 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2492-0 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2490-6 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

*Pre Johna Eda, ktorý tvrdil,
že nikdy žiadne venovanie nedostane*

PROLÓG

Sivá ranná obloha ťaživo visela nad ulicami hlavného mesta. Ako sa zhodli všetci prítomní novinári a hlásatelia, počasie len podčiarkovalo pohrebnú atmosféru.

Postávali za zábranou zo zamatového lana natiahnutého pri palácovej bráne, vymieňali si cigarety a mentolové cukríky a ženská časť osadenstva si náhlivo kontrolovala mejkap na obrazovkách telefónov. V tom momente sa brána otvorila a objavili sa prví smútoční hostia.

Prišlo ich obrovské množstvo aj z tých najodľahlejších kútov sveta. Cisári a sultáni, arcivojvodovia a kráľovné matky, dokonca vyslal jedného zo svojich kardinálov i pápež. Samozrejme, nechýbali členovia Kongresu a príslušníci šľachty od najvýznamnejších vojvodov až po tých najmenej významných barónov. Všetci si prišli uctiť jeho veličenstvo Georgea IV., zosnulého amerického kráľa.

Do rozľahlej trónnej sály prúdilo množstvo ľudí v tmavých striedmych odevoch. Obrovský dav troch tisícok hostí by sa nezmestil do žiadneho iného priestoru v celom hlavnom meste.

Nad riekou sa ozvali čestné salvy a smútočný sprievod zabočil na hlavný bulvár vedúci ku kráľovskému palácu. Po salvách sa rozhostilo ťaživé ticho, dalo sa krájať rovnako ako pretrvávajúca hmla. Novinári boli v tom momente na nohách – fotografi sa ponáhľali nastaviť si objektívy.

Keď sa z oparu vynorili siluety ôsmich mužov z Gardy Revere, elitnej jednotky zodpovednej za ochranu panovníka, nastalo ohlušujúce ticho. Na pleciach niesli rakvu prikrytú americkou vlajkou.

Väčšina príslušníkov Gardy hľadela uprene pred seba, iba jeden mladý muž, vysoký, so svetlohnedými vlasmi a sivomodrými očami, neustále nazeral cez rameno. Zrejme bol unavený, veď smútočný sprievod chodil ulicami hlavného mesta už od skorého rána, a hoci vzdušnou čiarou to boli asi len tri kilometre, trvalo niekoľko hodín prejsť kľukatiacu sa trasu, ktorá prirodzene nebola zvolená náhodne, ale tak, aby sa čo najviac ľudí mohlo prísť rozlúčiť so svojim kráľom.

Stále bolo ťažké uveriť, že kráľ George je už po smrti. Mal len päťdesiat rokov, no jeho boj s rakovinou pľúc bol krátky a tragický.

Len zopár krokov za rakvou kráčala dvadsaťdvaročná princezná Beatrice. Nie, nie princezná, museli si neustále pripomínať okolostojaci ľudia. Bola to ich nová kráľovná, jej veličenstvo Beatrice Georgina Fredericka Louise. Chvíľu potrvá, kým si zvyknú, predsa len, Amerike žena ešte nikdy nevládla.

Keď sa procesia dostala pred brány paláca, Beatrice sa pred otcovou rakvou uklonila. V tom momente ticho prehlušilo cvakanie fotoaparátov. Každý chcel zachytiť tento unikátny moment – mladú kráľovnú v svojom poslednom úklone v živote.

1

BEATRICE

O šesť týždňov neskôr

Beatrice si nepamätala, že by bol palác niekedy takýto tichý.

Na chodbách sa neozývali bežné zvuky všadeprítomného služobníctva, sprievodcov, ktorí miestnosťami vodili skupinky turistov, veľvyslancov a ministrov, ktorí sa dožadovali audiencie u panovníka.

Dnes vládlo všade ticho. Cez nábytok boli prevesené zaprášené plachty, ktoré v pološere pôsobili ako duchovia. Dokonca i davy sa od hlavnej brány konečne stiahli a palác sa stal osamelým ostrovom uprostred mora opustených ulíc a pošliapanej trávy.

Beatrice počula, ako za jej chrbtom vystupuje z auta jej mama. Sam a Jeff sa teda rozhodli stráviť ešte jednu noc v ich vidieckej usadlosti. Kedysi tam ako deti chodievali spolu v tmavom esuvečku, pozerajúc nejaký film na vstavanej obrazovke.

Dnes by to už možné nebolo. Z bezpečnostných dôvodov Beatrice nemohla cestovať tým istým dopravným prostriedkom ako jej priama následníčka.

Keď sa dostala do polovice chodby, opäť sa jej zachytil do navrstveného starožitného koberca. Potkla sa, no v tom momente sa objavila pevná ruka, ktorá jej pomohla nájsť rovnováhu.

Beatrice pozrela hore a jej pohľad sa stretol s oceľovosivými očami jedného z príslušníkov Gardy Revere, s Connorom Markhamom.

„V pohode, Bee?“

Bolo jej jasné, že by ho mala napomenúť. Nebolo prípustné, aby ju oslovil inak než jej oficiálnym titulom, predovšetkým takto na verejnosti, kde ho ktokoľvek mohol začuť. No pod vplyvom dotyku jeho ruky nedokázala myslieť triezvo. Celé týždne sa od nej držal bokom, no teraz v nej vyvolal okamžitú reakciu.

Z druhej strany chodby sa ozvali hlasy a Connor okamžite odstúpil. Práve včas, pretože v tom momente sa spoza rohu vynoril muž s prísnyimi črtami a so šedinami vo vlasoch. Šéf protokolu a lord komorník kráľovskej domácnosti Robert Standish prichádzal v sprievode dvoch lokajov.

Lord Standish sa rázne uklonil. „Ospravedlňujem sa, vaše veličenstvo, no čakali sme vás až zajtra.“

Beatrice sa sústredila, aby ňou pri tomto oslovení netrhlo. Ešte stále nebola zvyknutá na svoj nový titul, na to, že oslovenie vaše veličenstvo patrí jej.

Služobníctvo začalo postupne prechádzať jednotlivé miestnosti, odstraňovať pokrývky z nábytku a hádzať ich na jednu kopy. Keď sa opäť objavili vyzdobené servírovacie stolíky a prepracované mosadzné lampy, akoby sa i celý palác pomaly prebúdzať k životu.

„Rozhodla som sa prísť skôr, pretože...“ Beatrice sa zarazila, prv než z nej stihlo vypadnúť *Proste som potrebovala vypadnúť*. Posledný mesiac vo vidieckom sídle Washingtonovcov v Sulgrave mal byť vítaným únikom z hlavného mesta. No hoci obklopená rodinou, Beatrice sa neustále cítila vyčerpane. A osamelo.

Každú noc sa snažila ostať čo najdlhšie hore, pretože vedela, že keď zaspí, bude snívať. Mávala strašné sny, ťaživé nočné mory, v ktorých znova videla svojho otca umierať. A vedela, že to bola jej chyba.

Veď to *ona* bola za jeho smrť zodpovedná. Keby naňho v tú noc nekríčila – nevyhrážala sa, že sa vydá za svojho osobného strážcu a vzdá sa svojho statusu budúcej kráľovnej –, kráľ George by dnes možno stále žil.

Beatrice potlačila povzdych. Bolo jej jasné, že sa v takýchto myšlienkach nemôže utápať. Vedela, že tak sa jej žiaľ nikdy nepodarí naozaj spracovať, bude sa doň len ponárať čoraz hlbšie.

„Vaše veličenstvo,“ Robert pozrel na tablet, ktorý nosil neustále pri sebe. „Potreboval by som s vami prebrať zopár záležitostí. Mohli by sme sa porozprávať vo vašej pracovni?“

Beatrice chvíľu trvalo uvedomiť si, že hovorí o pracovni jej otca. Teraz už *jej* pracovni.

„Nie!“ vypadlo z Beatrice trocha priostro. Jednoducho nebola pripravená čeliť tej miestnosti či skôr spomienkam, ktoré v tom priestore ostali uväznené. „Porozprávajme sa napríklad tu,“ dodala a kývla smerom k jednému zo salónov.

„Samozrejme,“ súhlasil Robert, vošiel za Beatrice do miestnosti, zavrel za nimi dvojité dvere a nechal Connora stáť vonku na chodbe.

Keď si sadla na pruhovanú sedačku, zrak jej automaticky zabehol k trom arkierovým oknám s výhľadom na príjazdovú cestu. Tento nervózný zvyk si vypestovala po otcovej smrti – vždy po vstupe do miestnosti skontrolovala okná. Akoby jej prirodzené denné svetlo malo pomôcť cítiť sa vnútri menej stiesnene.

Či skôr akoby hľadala únikovú cestu.

„Vaše veličenstvo, toto je váš program na nasledujúci týždeň,“ Robert jej podal papier s vygravírovanou kráľovskou pečatou.

„Ďakujem vám, lord Standish,“ Beatrice sa na sekundu zháčila. Vždy ho oslovovala jeho titulom, no teraz... „Mohla by som vás volať Robert?“

„Bude mi čťou,“ odvetil s obradným úklonom.

„V takom prípade ma však musíte oslovovať Beatrice.“

Lord komorník na ňu šokovane pozrel. „Och, vaše veličenstvo, to by som si nikdy nedovolil. A ak vás smiem poprosiť, nikdy podobnú ponuku už nikomu nedávajte, istotne nie niekomu, kto je vo vašich službách. Je to jednoducho nevhodné.“

Beatrice mala pocit, akoby mala opäť sedem rokov a dostala od svojho učiteľa etikety pravítkom po prstoch za neporiadny pukerlík. Aby zakryla zahanbenie a čiastočne aj hnev, sústredila sa radšej na predložený program, no vzápätí pozrela zmätene späť na Standisha.

„Kde je zvyšok?“

Na zozname bolo iba zopár nenáročných podujatí – prechádzka v prírode kúsok od hlavného mesta so skupinou, ktorá sa tam starala o konzerváciu územia, či stretnutie s miestnym dievčenským skautským klubom. Presne tie podujatia, čo vytvárajú správny imidž, ktorých ako následníčka trónu absolvovala neúrekom. „Mala by som sa predsa stretnúť s predsami všetkých strán v Kongrese,“ pokračovala. „A prečo nie je na štvrtok naplánované stretnutie Kabinetu?“

„Nie je potrebné pustiť sa do toho takto zhurta,“ odvetil Robert zamatovým hlasom. „Od pohrebu ste sa stiahli z verejného života, preto od vás ľudia práve teraz najviac potrebujú určité uistenie, že je všetko opäť v poriadku.“

Beatrice znervóznela. Panovník by mal predsa vládnuť, a nie len chodiť po rôznych podujatiach a potriasat si s ľuďmi rukami ako nejaký maskot. Na to tu predsa bol hlavne dedič trónu.

Ale čo mohla asi tak spraviť? Všetko, čo sa až doposiaľ naučila o svojej aktuálnej úlohe, vedela od otca, no jedinou osobou, ktorá jej mohla akokoľvek poradiť teraz, bol Robert, jeho niekdajšia pravá ruka.

A Robert už mal o programe očividne jasnú predstavu. „Navyše, zrejme sa nasledujúce mesiace budete potrebovať venovať aj plánovaniu svadby.“

Beatrice stiahlo hrdlo tak, že odrazu nebola schopná vydať ani hlások. Stále bola zasnúbená s Theodorom Eatonom, synom vojvodu z Bostonu. Kedykoľvek však v priebehu minulého mesiaca začala o Teddym premýšľať, odmietla riešiť, čo bude ďalej. *Proste to vyriešim, keď sa vrátim do paláca*, sľubovala sama sebe. *Teraz s tým aj tak neviem nič spraviť.*

V Sulgrave sa na Teddyho zabúdalo ľahko. Nikto z rodiny o ňom nerozprával. Vlastne skoro nikto nerozprával o ničom, všetci sa niekam utiahli s vlastným žiaľom.

„Na svadbu by som sa aktuálne ešte nechcela sústreďovať,“ odhodlala sa napokon Beatrice a všimla si, že sa jej nepodarilo celkom skryť utrápený tón.

„Vaše veličenstvo, ak by sme začali plánovať okamžite, ceremónia by sa mohla uskutočniť už v júni,“ namietol Robert. „Tým pádom by ste po svadobnej ceste mohli stráviť leto na svojom prvom spoločnom turné po krajine.“

Vlastne nie je dôvod chodiť okolo horúcej kaše, povedala si Beatrice a zhlboka sa nadýchla: „Žiadna svadba nebude.“

„Čo tým vaše veličenstvo myslí?“ spýtal sa Robert a so zmäteným výrazom stisol pery. „Stalo sa azda... niečo medzi vami a jeho lordstvom?“ Beatrice sa opäť nadýchla a Robert zmierlivo zdvihol ruky. „Prosím, odpustite, ak prekračujem hranice taktu, ale ak mám svoju funkciu vykonávať efektívne, mal by som vedieť pravdu.“

Connor stál ešte stále vonku na chodbe a Beatrice si ho okamžite vedela vybaviť – v postoji príslušníka Gardy Revere s nohami pevne na zemi a rukami na rukoväti zbrane. Pri predstave, že ich môže cez dvere začuť, ju premáhala panika.

Beatrice otvorila ústa v presvedčení, že Robertovi o Connorovi povie. Nemalo by to byť ťažké, veď tento istý rozhovor už mala s otcom. V ten večer, keď celý palác oslavoval jej zasnuby s Teddyom, k nemu napochodovala do pracovne, aby mu oznámila, že sa zamilovala do svojho osobného strážcu. Tak prečo by nemohla teraz zopakovať to isté?

Mal by som vedieť pravdu, nástojil Robert. Ale... čo vlastne bola pravda?

To asi ani Beatrice sama nevedela. Jej city voči Connorovi boli natoľko premiešané so všetkým ostatným, s túžbou, ľútosťou, so žiaľom... to všetko sa v jej vnútri bolestivo bilo.

„Na manželstvo som pristúpila ešte za života môjho otca, pretože chcel stihnúť ten moment, keď ma povedie uličkou,“ vytlačila zo seba napokon. „No v aktuálnej situácii už nevidím dôvod kamkoľvek sa ponáhľať.“

Robert však pokrútil hlavou. „Práve naopak, vaše veličenstvo. V aktuálnej situácii je skorý sobáš nevyhnutnosťou. Ste žijúcim symbolom Ameriky, ste budúcnosťou tejto krajiny. A za týchto okolností...“

„Za akých okolností?“

„Toto je obdobie premeny a neistoty. Národ sa zo smrti vášho otca spamätáva pomalšie, než sme očakávali.“ Napriek podtónu jeho slov ostával Robertov hlas úplne neutrálny. „Akcie na burze klesli a Kongres sa nachádza v patovej situácii. Niekoľko zahraničných veľvyslancov dokonca opustilo hlavné mesto. Len zopár,“ ponáhľal sa ju uistiť, keď si všimol výraz na jej tvári. „No svadba by za týchto okolností predstavovala symbol zjednotenia. Pre každého v tejto krajine.“

Beatrice bol skutočný význam jeho slov absolútne jasný – stala sa americkou kráľovnou a Amerika z toho mala strach.

Beatrice bola jednoducho primladá, príliš neskúsená. A akoby to nestačilo, bola žena, ktorá sa mala pokúsiť vládnuť krajine, ktorej doposiaľ vládli iba muži.

Ak teda krajina aktuálne pociťovala akúkoľvek nestabilitu, príčinou bola práve Beatrice.

Než však stihla zareagovať, otvorili sa dvere.

„Beatrice, tak tu si.“

Vo dverách stála jej mama, elegantná dokonca i v cestovnom odevu – v úzkych námorníckych nohaviciach a vo svetlomodrom svetri. Oblečenie jej bolo zjavne o čosi voľnejšie než predtým. Zvesené ramená prezrádzali, ako ju zmáha žiaľ.

Keď si kráľovná Adelaide všimla Roberta, zaváhala. „Ospravedlňujem sa, nechcela som vás vyrušiť.“

Lord komorník okamžite vstal. „Vaše veličenstvo, prosím, pridajte sa k nám, práve sme začali preberať svadbu.“

Adelaide sa k dcére otočila s nádychom nádeje v tvári. „Nebodaj ste si už s Teddym vybrali dátum?“

„Ak mám byť úprimná, nie som si istá, či som na svadbu pripravená.“ Beatrice k matke vyslala prosebný pohľad. „Je to celé skrátka prirýchle. Nemali by sme počkať, aspoň kým nejako toto celé nespracujeme?“

„Ale, Beatrice,“ matka si k nej s povzdychom prisadla. „Náš žiaľ s nami ostane už navždy. To predsa dobre vieš,“ pokračovala mierne. „Áno, časom to možno bude bolieť o čosi menej, ale ten pocit straty neodíde nikdy. Akurát sa len naučíme lepšie ho znášať.“

Robert z druhej strany miestnosti kráľovnej Adelaide vehementne prikyvoval, no Beatrice sa ho rozhodla odignorovať.

„Práve teraz by sa všetkým zišlo rozptýlenie. Niečo naozaj radostné. Nemyslím tým len krajinu, ale aj našu rodinu.“ Na Adelaide bolo veľmi vidieť, že sama potrebuje upriamiť pozornosť inam. Manžela nadovšetko milovala a teraz, keď oňho prišla, akoby celú túto energiu sústredila na Beatrice. Dokonca sa zdalo, akoby pre ňu Beatricina a Teddyho romanca momentálne predstavovala jediný zdroj útechy.

„Tú svadbu teraz potrebujeme ešte viac než kedykoľvek predtým,“ prispel svojou troškou aj Robert.

Beatrice sa na nich bezmocne zadívala. „Áno, rozumiem, ale aby ste tomu rozumeli aj vy, ja a Teddy sa nepoznáme práve najdlhšie.“

Adelaide sa nepokojne zamrvila. „Beatrice, chceš si ten sobáš s Teddym rozmyslieť?“

Beatrice pozrela dole na zásnubný prsteň na svojej ľavej ruke. Stále ho nosila, zrejme zo zotrvačnosti. Keď jej ho Teddy dal, mala z toho všetkého zlý pocit, no napokon si na prsteň zvykla. A nebolo to presne tak? Že časom sa dá zvyknúť prakticky na čokoľvek?

Prsteň bol, samozrejme, nádherný, jediný žiarivý diamant osadený na obrúčke z bieleho zlata. Pôvodne patrila kráľovnej Thérèse, ktorá ho nosila pred vyše storočím, no bol tak bravúrne vyčistený, že vyzeral ako nový a nebolo stopy po akomkoľvek predošlom poškodení.

Tak trochu pripomínal Beatrice.

V tom si uvedomila, že Robert a mama čakajú na jej odpoveď. „Jalen... chýba mi ocko.“

„Ale, zlatičko, ja viem...“ Aj kráľovnej vbehli do očí slzy.

Kráľovná Adelaide predsa *nikdy* neplakala. Teda aspoň nie tam, kde ju ktokoľvek mohol vidieť. Dokonca i na pohrebe zamkla svoje emócie za nepriehľadnú masku rozhodného stoicizmu. Aj Beatrice vždy vravievala, že kráľovná si má svoje slzy nechať do ústrania, že na verejnosti musí byť vždy zdrojom sily pre svoj národ. Práve preto bol pohľad na mamine slzy taký strašidelný. A rovnako surreálny, akoby sa rozplakali mramorové sochy v palácových záhradách.

Beatrice však od otcovej smrti plakať vôbec nedokázala.

Niežeby plakať nechcela, no akoby sa v nej čosi nenapraviteľne zlomilo a jej oči už neboli schopné produkovať slzy.

Adelaide dcéru objala okolo ramien a pritiahla k sebe. Beatrice inštinktívne položila mame hlavu na plece, ako to robievala, keď bola dieťa, no tentoraz sa očakávaná úlava nedostavila.

Naopak, všimla si, aká je jej matka zrazu krehká, ako sa jej pod kašmírovým svetrom jasne črtajú kosti. Chvela sa v úzkostlivej snahe potlačiť svoj žiaľ. Beatrice sa po prvý raz v živote zdalo, že Adelaide starne.

A to bola posledná kvapka, Beatricino odhodlanie bolo v momente preč. Naposledy si predstavila, aké by to bolo, byť s Connorom, povedať mu, že ho ľúbi. Že s ním chce utiecť preč od všetkého a nehľadiac na dôsledky s ním stráviť zvyšok života. No nešlo to. Akoby i táto budúcnosť, ktorú si predtým s láskou vysnívala, zomrela s jej otcom.

Alebo zomrela s tou predošlou Beatrice, princeznou. Kráľovnej Beatrice sa už nijako netýkala.

„V poriadku,“ prikývla potichu. „Preberiem to s Teddym.“

Vedela, že to pre svoju rodinu a pre svoju krajinu dokáže spraviť. Dať Amerike rozprávkovú romancu, po ktorej národ tak túžil.

Dokáže sa vzdať snov dievčaťa Beatrice a byť tým, kým byť musí – kráľovnou Beatrice.

2

NINA

Nina Gonzalezová ani nedýchala, keď sa pokúšala vytiahnuť drevený blok z čoraz komplikovanejšej veže. Vlastne všetci okolo stola zadržovali dych. Až neuveriteľne opatrne položila kúsok Jenga skladačky navrch konštrukcie.

A tá ostala stáť.

„Paráda!“ zvolala Nina víťazoslávne, no v tom momente sa zopár kusov zošmyklo a spadlo na stôl. „Tuším som to zakríkla,“ opravila sa Nina so smiechom.

Rachel Greenbaumová, ktorá bývala na intráku oproti Nine, štychla prstom do popadaných blokov. „Aha, máš tu, že *nájdi klobúk a mobil von!*“

Hrali so slávnou verziou Párty Jenga, ktorá patrila priamo univerzite. Bola to vlastne len verzia klasickej Jengy s dopísanými červenými príkazmi typu *daj si panáka* či *vybehni na chodbu v spodnej bielizni* a každý musel splniť príkaz na tom bloku, ktorý zhodil. Nikto netušil, odkedy bola táto hra na Kráľovskej univerzite tradíciou.

Bol posledný víkend jarných prázdnin a Nina s kamoškami práve sedeli v kaviarni Ogden za budovou výtvarných a múzických umení. Práve kvôli lokalite to tu bolo plné študentov rôznych umeleckých smerov. A ponúkali tu keksíky zadarmo.

„*Nájdi klobúk* je jednoduché, proste si len na hlavu dáš nejaký predmet,“ vysvetlila Nine ďalšia kamoška, Leila Taghdisiová. Nina poslušne zložila papierový obrúsok do tvaru trojuholníka a položila si ho na hlavu.

„*A mobil von* znamená, že máš dať mobil na stôl, aby sme si počas hry všetci mohli čítať tvoje správy,“ pokračovala Leila s ospravedlňujúcim výrazom. Všetci kamoši vedeli, ako si Nina chráni svoje súkromie – predovšetkým pokiaľ šlo o jej vzťah s kráľovskou rodinou.

No Nina sa pevne rozhodla, že tento semester bude všetko úplne normálne. Proste bude ako každá iná bežná študentka. Bez komentára vytiahla telefón a položila ho na stôl.

Rachel si povzdychla. „Neverím, že sa prázdniny už končia! Vôbec na to nie som nastavená.“

„Čo ja viem, ja som celkom rada, že som naspäť.“ Dokonca by sa dalo povedať, že Nina je z návratu do školy nadšená. Konečne sa mohla po areáli prechádzať bez stáda paparacov v päťách. Jasné, ešte stále kde-tu za chrptom začula pridusený šepot, prípadne sa na ňu niekto zadíval dlhšie, než bolo slušné, no skôr s takým tým výrazom, keď si chceme niekam zaradiť povedomú tvár, no nevieme kam.

Nedalo sa to však porovnať s nočnou morou pred niekoľkých mesiacov, keď randila s princom Jeffersonom.

Našťastie, ľudia si zvyčajne pamätajú krátko. Po zdrvujúcej správe o kráľovej náhlej smrti aj tak Ninin a Jeffersonov vzťah nikoho nezaujímal. Svet jednoducho zabudol a šlo sa ďalej – a Nine sa nevýslovne uľavilo.

„No ja teda nie. Keby bolo na mne, v živote nevytiahnem päty z Virginia Beach,“ ozvala sa Leila. „Keby sme tam ostali, práve teraz by sme sedeli na pláži, pozerali na západ slnka a tlačili to Ninino parádne guacamole.“

„Mamin rodinný recept. Tajomstvom je cesnak,“ vysvetlila Nina.

Bola Rachel veľmi vďačná, že ju na ten výlet vytiahla. Bolo to na míle vzdialené od všetkých tých dovolení, ktoré Nina absolvovala s Washingtoncami. Domček, ktorý si prenajali, bol tak trochu barabizňa, nemal klimatizáciu a Nina musela spať v obývačke na gauči. No užívala si každú sekundu. Vysedávanie s kamoškami v obývačke, popíjanie lacného

piva, kecanie na pláži pri ohnisku – to všetko ju tešilo oveľa viac než päťhviezdičkový luxus s kráľovskou rodinou.

„Žiaľ, guacamole v ponuke nemáme,“ ozvala sa ďalšia z partie, Jayne, ktorá práve vyšla z kaviarenskej kuchyne, držiac v chňapke horúci plech s keksíkmi. „Ale toto by mohlo potešiť.“

Baby sa na ne okamžite vrhli. „Už som spomínala, že je fakt super, že tu pracuješ?“ ozvala sa Nina.

„Akože namiesto toho, aby som s tebou trčala v knižnici?“ Jayne aj Nina boli súčasťou toho istého štipendijného programu, v rámci ktorého za získanie finančných zdrojov pracovali v kampuse univerzity.

„Tam by bolo tvojho cukrárskeho talentu škoda. Sú geniálne,“ vyhlásila Nina s plnými ústami. Jej mama Isabelle by ju zrejme za rozprávanie s plnými ústami napomenula, no teraz nebola ani doma, ani na nijakej nóbl recepcii v paláci.

Jayne položila plech na stolík a pritiahla si stoličku. Ani sa neobťažovala dať si dole zásteru s neodmysliteľným maskotom univerzity, rytierom so žiarivou striebornou helmou. „To som celá ja. Cukrárka pre gurmánov v štýle Všetko zmiešaj a hoď na plech.“

Ninin telefón v strede stola zablikal. Rachel po ňom nadšene chňapla, no potom jej ho posunula. „Nuda.“

Bola to správa od mamy: *Stavíš sa niekedy na večeru? Spravím paellu!* Ninine mamy Julie a Isabella žili niekoľko kilometrov od univerzity, v klasickom mestskom tehlovom domčeku. Patril kráľovskej rodine, ktorá zvykla takéto nehnuteľnosti prepožičiavať ľuďom vo svojich službách bez nároku na nájomné. Isabella roky pre kráľa pracovala a momentálne dokonca zastávala post ministerky financií. Nina sa snažila veľmi neanalyzovať fakt, že dom, v ktorom vyrástla, vlastní Samina rodina. *Jeffova* rodina.

Po rozchode s Jeffom strávila Nina dlhý čas doma. Jednoducho ju domáce jedlo a vlastná posteľ upokojovali. Aj vyhábanie sa zvedavým pohľadom.

No teraz to bolo iné. Mala viac kamošov a našla si svoje miesto pod slnkom. Už viac nepočítavala tú zúfalú túžbu niekam uniknúť.

Vďaka, mami, zatiaľ ostanem na intráku, načukala rýchlo do mobilu. Mám vás rada!

Rachel si očistila ruky od omrvíniek. „Nabudúce si k tomuto musíme prepašovať fľašu vína.“

„Vieš, že v práci nesmiem piť,“ zaprotestovala Jayne.

„Nemôžu ťa pri tom prichytiť. A to je rozdiel!“ nedala sa Rachel a všetky sa rozosmiali.

Pokračovali v hre a Jenga veža rástla do strašidelných výšok. Rachel sa podarilo zhodiť blok s nápisom ZMEŇ PRÍVZUK, čo v praxi znamenalo, že mala do konca hry napodobňovať nejaký zahraničný akcent. Nemihla ani brvou a pustila sa rozprávať príbeh o svojom najnovšom objave, s prízvukom divoko skáčucim niekde medzi východnou Európou a Francúzskom.

Nina si natiahla ruky nad hlavu. Bola unavená, ale takým tým pohodovým, spokojným spôsobom.

„Aby som to dokončila, práve mi napísal, či niekam nevybehneme,“ povedala Rachel.

„Prízvuk!“ napomenula ju Jayne.

„Ospravedlňujem sa!“ napravila chybu Rachel v tej najhnusnejšej verzii londýnskej angličtiny, akú kedy Nina počula. „Tak čo poviete? Mám ísť?“

Podstrčila im svoj telefón s plastovým obalom s kreslenými ananásmi. Ostatné baby sa poslušne naklonili nad displej a zhodnotili profilovku nádejného adepta na rande. Šlo o umeleckú, čiernobielu fotku chalana s minimálne šiestimi pírsingmi v pere.

„Teda, zdá sa, že s Loganom toho nemajú veľa spoločného,“ spomenula Nina Rachelinho ex.

„Presne!“ Rachel opäť vypadla z role, no tentoraz ju nikto nenapomenul. „Práve to teraz hľadám! Po tom, čo sa ti stalo s Jeffom, mi určite totálne rozumieš.“

Nina úplne stuhla, no svojím spôsobom nemohla s Rachel nesúhlasiť.

S kráľovskými dvojčatami sa zoznámila pred vyše desiatimi rokmi, keď jej mama začala pracovať pre palác. So Samanthou sa okamžite skamarátili a postupne sa zblížili, akoby boli sestry. No potom sa Nina minulý rok dala v tajnosti dokopy so Samanthiným bratom. Kým o tom nik nevedel, všetko šlo ako po masle, no keď sa vzťah prevalil, Nina sa stala terčom celonárodnej šikany.

To bol presne ten problém s kráľovskou rodinou – ľudí až magneticke priťahovala a často polarizovala. Nina celé roky sledovala, ako ľudia odsudzujú Sam bez toho, aby sa ju obťažovali skutočne spoznať. Bez mihnutia oka sa rozhodli, či ju budú neznášať alebo zbožňovať. Že s ňou nechcú mať nič spoločné alebo že ju chcú využiť v svoj prospech.

No a keď sa Nina dala dokopy s Jeffom, stalo sa jej úplne to isté. Najprv sa snažila všetky tie hnusné správy na nete a paparacov v päťkách ignorovať. Vravela si, že to nejakto zvládne, že Jeff za to predsa stojí. Až kým jej Jeffova ex Daphne nevyklopila, že práve ona zosnovala celú túto štvavú kampaň. Dokonca poslala fotografa na Ninin intrák, aby zachytil nový tajný párik a fotky predal bulváru.

No keď sa o tom snažila porozprávať s Jeffom, nepochopiteľne sa postavil na Daphninu stranu.

Od rozchodu ho videla len raz, na kráľovom pohrebe, cez miestnosť plnú ľudí. A keď sa Washingtonovci stiahli na Sulgrave, Nina sa práve končilo skúškové a potom vyrazila aj s partiou na Virginia Beach, kde sa statočne snažila vytesniť Jeffa z hlavy. Čo bola pomerne náročná úloha, keď je váš ex jednak brat vašej najlepšej kamošky a zároveň najväčšia mužská celebrita v krajine.

„Prepáč, Nina,“ zareagovala okamžite Rachel. „Ale obidve by sme si mali dať pokoj od tohto elitárskeho typu chalanov. Len si predstav, akému obrovskému moru možností sme ešte nedali šancu! Hudobníci,

finančné mozgy...“ Hodila prosebný pohľad smerom k ostatným babám, ktoré v momente zareagovali.

„A čo sexy chalani na terénnych bajkoch?“ pridala sa Leila.

„Alebo intelektuálne orientovaní nádejní spisovatelia,“ zvolala Jayne. „Ako tí týpci z kurzu žurnalistiky.“

„Na ktorý sa určite nechystám,“ ozvala sa Nina. „Minimálne nie na to, aby som sa tam zoznamovala.“

„Samozrejme,“ pritakala Rachel. „Chystáš sa tam, aby si s niekým mohla zoznámiť mňa.“

Nina vyprskla smiechom. „Dobre, dobre. Pokúsim sa rozšíriť si obzor, nech už to teda znamená čokoľvek.“

„Proste sa ti len snažím povedať, že si znova v hre. Musíš s nami občas vybehnúť na párty a tak. Ninaaaa!“ Rachel na ňu vrhla prosebný pohľad. „Tvoj nový výzor je príliš sexy na to, aby si trčala zavretá v knižnici.“

Pri tých slovách si Nina mimovoľne prebehla prstami čerstvo poramená skrátene vlasy. Ešte stále jej nový účes prinášal pocit zvláštnej ľahkosti. Bol to spontánny impulz tesne po rozchode. Jednoducho potrebovala nejakú poriadnu zmenu a toto napokon vyhralo nad možnosťou ďalšieho tetovania.

Keď sa teraz zahľadela do zrkadla, táto nová verzia Niny v odraze ju prekvapila. Črty jej tváre akoby vystúpili ostrejšie a hnedé oči žiarili jasnejšie než predtým. Skrátka vyzerala staršie – a silnejšie.

Tá Nina, ktorá strávila roky snívaním o Jeffersonovi – presne tá istá Nina, ktorá poprela samu seba, len aby ju akceptovali ako princovu priateľku –, to dievča bolo preč. Táto nová, ráznejšia Nina si nedá skákať po hlave. Ani samotným princom.

Keď jej zavibroval mobil, Nina si pomyslela, že zrejme volá jedna z jej mám, no potom si všimla, že je to princezná Samantha. Okamžite vzala telefón zo stola.

Rachel na ňu spýtavo pozrela. „V pohode?“

„Prepáčte, toto musím zobrať,“ Nina vyskočila na nohy, navliekla si džínsovú bundu a zamierila von z kaviarne.

„Sam, ako sa máš?“ okamžite jej docvaklo, že je to totálne hlúpa otázka. Sam predsa nedávno stratila otca.

„Unavene. Ale som pripravená vrátiť sa domov.“ Princezná znela vlastne dosť normálne, dokonca priam statočne. Nina ju však poznala dostatočne dobre na to, aby jej bolo jasné, že Sam nie je taká drsná, ako sa tvári.

„A kedy sa vraciaš?“ spýtala sa Nina a prichytila si mobil pri uchu ramenom.

„Vlastne sme už na ceste.“

Ninu hnevalo, že s ňou použitie množného čísla okamžite zamávalo. Predstavila si, že Jeff sedí vedľa svojho dvojčaťa a počúva ich konverzáciu.

„Jeff je tu so mnou, ale práve spí,“ dodala v tej chvíli Sam, akoby túžila, kam smerujú Ninine myšlienky. „A má slúchadlá.“

„No... Jasně, pohoda.“

Myšlienka na Jeffa stále bolela, akoby niekto zatlačil na starú ranu, ktorá sa ťažko hojila. Skončilo sa to medzi nimi tak náhle. V jednom momente stáli v objatí v palácovej sále a o pár minút neskôr to bolo celé... proste preč.

Nejaká jej časť ho chcela nenávidieť. Ako len mohol dopustiť, aby sa Daphne medzi nich votrela? Ako to, že za ich vzťah nebojoval viac? No ako sa mohla hnevať na niekoho, kto práve stratil otca? Chcela sa Sam spýtať, ako sa Jeff drží, no mala pocit, že nedokáže ani len vysloviť jeho meno.

Na druhej strane sa ozval neistý šuchot. „No tak, Nina! Povedz mi všetko. Čo si robila, odkedy...“ Sam náhle stíchla a slová *odkedy môj ocko zomrel* na chvíľu viseli vo vzduchu. „... odkedy sme sa videli naposledy.“

Obom bolo jasné, že toto nie je ich bežný rozhovor. Zvyčajne to bola Sam, kto vyťahoval jednu historku za druhou, rozprával a teoretizoval o všeličom možnom. No dnes to bolo presne naopak. Dnes Sam potrebovala, aby Nina vyplnila ohlušujúce ticho.

Ninu pichlo pri srdci. Keď niekto blízky takto trpí, sotva existujú slová, ktorými by ste mu vedeli uľaviť. Vlastne to jediné, čo môžete spraviť, je tíško súcitiť a trpieť s ním.

Nina preglgla a čo najveselším tónom povedala: „Vieš, že som si ostrihala vlasy?“

Sam zalapala po dychu: „Čo? Koľko centi?“

„Pošlem ti fotku,“ uistila ju Nina. „No a práve som sa vrátila z výletu s kamoškami z intrákov. To by bolo niečo pre teba, Sam! Člnkovali sme sa po pobreží a našli sme úplne parádny bar, kde robili vynikajúce chladené drinky za veľmi motivačné ceny...“

Nina si sadla na lavičku. Okolo nej chodili študenti sem a tam, na intrák, na stretnutie s kamošmi alebo na zmrzku do Zlomenej lyžice.

„Nina,“ vyšlo napokon zo Sam s akýmsi pre ňu netypickým váhaním. „Rozmýšľala som, či by si sa ku mne nepridala zajtra na Kráľovskú regatu na Potomacu.“

Nina takmer prestala dýchať. V ušiach jej hučal tlkot vlastného srdca. Sam prečítala to ticho správne. „Chápem, že sa nechceš vidieť s Jeffom, ale bude to pre mňa prvýkrát na verejnosti od –“ zlomil sa jej hlas, no potom sa nejako dala dokopy. „Odkedy mal ocko pohreb. A fakt by mi pomohlo, keby si tam bola so mnou.“

Ako by sa dalo niečo také odmietnuť?

„Samozrejme, že tam budem,“ prisľúbila Nina.

A bolo to. S pocitom unavenej rezignácie si Nina uvedomila, že sa to všetko vracia. Že mieri späť do sveta svojej najlepšej kamošky – do sveta americkej kráľovskej rodiny.

3

DAPHNE

Daphne Deightonová nikdy Kráľovskú regatu na Potomacu neobľubovala. Vždy tam panoval strašný hluk a celé to bolo nejaké až nevkusne – bežné? Čo by však už človek mohol očakávať od podujatia, kde nebolo žiadne vstupné?

Pozdĺž Potomacu sa zišli tisícky ľudí a brehy rieky sa vďaka nim pretransformovali na pestrofarebný lunapark. Rodinky piknikovali na dekách a dievčatá v módných slnečných okuliaroch si fotili jedno selfičko za druhým, aby mali čo vešať na sociálne siete. Pri stánkoch s občerstvením sa hadili dlhé rady a barom sa už po pár hodinách minul všetok ľad, no aj to akoby návštevníkom bolo celkom fuk a nadšene ďalej čakali, hoci aj na teplý bourbon.

Našťastie, Daphne nikdy nebola nútená pohybovať sa v týchto častiach nábregia. Preteky mali stále ešte aj iný, exkluzívny rozmer – všetci tí dôležití ľudia predsa nemohli podujatie sledovať z nejakej špinavej piknikovej deky.

Pri farebných vlajočkách označujúcich cieľ a za bariérami stráženými prísnou ochrankou sa nachádzali masívne ohradené biele stany. Na úplnom konci sa týčili biele kopčeky Kráľovského stanu, do ktorého mali okrem Washingtonovcov prístup len ich pozvaní hostia.

Na rozdiel od iných stanov, po ktorých sa premávala nižšia šľachta a rôzni dôležití ľudia zo sveta biznisu s plastovými menovkami, v Kráľovskom stane nikto žiadne označenie prirodzene nosiť nemusel. Ak ste sa tu totiž ocitli, bolo celkom jasné, že ste niekto, o kom sa jednoducho vie.

Daphne tu poznala úplne každého. Dokonca sa bezchybne vyznala v desivo spletitom bludisku washingtonovského rodokmeňa, s vetvami rozrastenými po celom svete. Pochybovala, že by niekto iný vedel rozoznať holandskú korunnú princeznú Elizabeth (kráľovu sesternicu) od Lady Elizabeth z Hessenska (kráľovu tetu z matkinej strany), prípadne od rumunskej veľkovejvodkyne Elizabeth, ktorá – čo je prekvapujúce – príbuznou Washingtonovcov ani len nebola.

A to bol presne ten zásadný rozdiel medzi Daphne a všetkými kráskami, ktoré celé roky na Jeffersona poľovali. Daphne jej skúsenosť hovorila, že tie najkrajšie baby sa aj tak len spoliehajú na svoj atraktívny vzhľad, no chýba im rozum či cieľavedomosť. Tých mala práve Daphne na rozdávanie.

Vtom sa ozvali slávnostné fanfáry a všetky oči sa plné očakávania upreli dole k rieke, kde sa už vo vetre trepotali vlajky kráľovskej bárky.

Na Potomacu sa odrážali slnečné lúče a inokedy sivastá hladina rieky vďaka tomu pôsobila, akoby ju ožarovali tisícky maličkých ohňov. Daphne okamžite zafixovala pohľad na Jeffersona, ktorý stál vedľa svojho dvojčata. Davom síce rukou mával na pozdrav, no nepôsobil práve entuziasticky. Vietor mu prefúkaval rukávy košele a strapatil tmavé vlasy. V prednej časti lode stála s krehkým úsmevom na tvári Beatrice. Brehy rieky v momente prepukli v búrlivý potlesk a jasot, očividne adresovaný nielen Beatrice, ale rovnako mohutne i Jeffersonovi. Rodičia brali na plecia svojich potomkov, aby sa aj im podarilo zahliadať tvár ich novej kráľovnej.

Z reproduktorov sa ozvali prvé tóny piesne a radostné výkriky okamžite stíchli. Na pár sekúnd Daphne naokolo počula jediné – náhlivé otváranie spevníkov prakticky prehlušilo aj vietor a pokojné pradenie motora bárky.

A potom sa vzduch rozozvučal tisíckami hlasov, ktoré začali spievať ako jeden.

*Od brehu k brehom, od mora k moru,
hlas nášho národa znej.
S láskou a nekonečnou vernosťou
naše srdcia patria našej kráľovnej.*

Až doposiaľ sa, samozrejme, text končil ... *patria nášmu kráľovi*, preto museli druhý verš piesne *Srdce nášho národa zahorí* zmeniť tiež.

Bárka priplávala až k doku, kde sa ich už ponáhlal privítať lord Stan-dish. Všetci dvorania sa začali okamžite ukláňať a tie pastelové šaty a prúžkované obleky odrazu pôsobili ako poletujúci krdel' pojašených motýľov.

Daphne sa však nikam neponáhľala. Do poklony sa zviezla pomaly a elegantne ako skláňajúci sa kvet a v úklone ostala dostatočne dlho na to, aby nechala túto pózu vyniknúť – nie nadarmo sa ako dieťa roky venovala baletu.

Keď sa konečne vyrovnala, decentne si rukami uhladila prednú časť sukne, ktorá, samozrejme, spĺňala prísne kritériá protokolu v Kráľovskom stane a končila sa presne vo výške kolien. Sukňa padala okolo jej dokonalých nôh ako jemný broskyňový sorbet. Na krásne a bohaté zlatočervené vlasy si nasadila na mieru vyrobený fascinátor v rovnako decentnom od-tieni ako zvyšok outfitu. Po všetkých tých týždňoch vážnych, smútočných odevov bolo príjemné dať si na seba opäť nejaké farby. Oficiálny smútok za zosnulým panovníkom sa skončil.

Na druhej strane bolo potrebné podotknúť, že Daphne vyzerala v čiernej fantasticky. Vlastne vyzerala úchvatne v čomkoľvek.

Postupne sa prepracovala až na vrchol zatrávneneho nábrežia, mierne sa zvažujúceho smerom k rieke. Presne tam totiž aktuálne stál aj Jefferson. Keď si ju princ všimol, kývol jej na pozdrav. „Čau, Daphne! Vďaka, že si prišla.“

Už-už z nej vyhrklo *Chýbal si mi*, no rozhodla sa, že by to vyznelo príliš koketne, príliš egocentricky vzhľadom na to, čím si Jefferson v poslednom čase musel prejsť. Rozhodla sa radšej pre neutrálne: „Rada ťa vidím.“

Mimovoľne si strčil ruky do vreciek. „Je to dosť divné. Myslím byť teraz tu.“

Daphne to prirodzene zvláštne vôbec neprišlo. V prvom rade mala pocit, že sa s Jeffersonom dostávajú opäť k tomu, po čom túžila – aby boli spolu. Veď ich životy sa preplietali už od čias, keď mala štrnásť.

Presne vtedy sa Daphne totiž rozhodla, že sa zaňho raz vydá. A že sa stane princeznou.

Nasledujúce roky šlo všetko ako po masle. Podarilo sa jej upútať jeho pozornosť a čoskoro sa dali dokopy. Princ ju zbožňoval a – čo bolo ešte podstatnejšie – zbožňovala ju aj Amerika. Daphne si ich získala svojím úsmevom, dokonalým správaním a nepochybne aj krásou. Jedného dňa po pomaturitnom večierku to však Jefferson z ničoho nič celé ukončil.

Áno, niekto iný by jednoducho akceptoval rozchod a pohol sa v živote ďalej. No to nebol Daphnin prípad. Takúto porážku by si nikdy nedokázala pripustiť. Ani nemohla, nie po tom všetkom, čo tomuto vzťahu obetovala.

Teraz bol však Jefferson opäť nezadaný, a pokiaľ k tomu mala Daphne čo povedať, dlho to tak veru neostane.

Nevidí snáď, aké by bolo všetko skvelé, keby pristal na jej hru a jednoducho ju pozval na rande? Dokonca by mohli tento rok začať spolu chodiť na Kráľovskú univerzitu – princ si dal po strednej ročnú prestávku a mohol by teda nastúpiť do toho istého ročníka ako Daphne. A po promóciách by nepochybne nasledovali zasnuby a rozprávková svadba v paláci. Napokon by sa Daphne konečne stala princeznou.

„Úprimnú sústrasť. Môžem si len predstavovať, ako sa asi cítiš...“ Súcitne sa dotkla jeho ruky. „Keby si sa potreboval porozprávať, som tu.“

Jefferson neprítomne prikývol a Daphne svoju ruku okamžite stiahla.

„Prepáč, musím sa ísť pozdraviť s nejakými ľuďmi,“ zamrmľal.

„Samozrejme.“ Daphne sa prinútila zachovať čo najnezaujatejší a najpokojejší výraz, keď ju tam americký princ nechal stáť ako kôl v plote.

Potlačila povzdych a vykročila do davu. Bol čas socializovať sa. Medzi ľuďmi si všimla aj svoju mamu, ktorá živo klebetila s majiteľom siete obchodných domov. Aké typické! Ak už nič iné, Rebecca Deightonová vedela vždy vynikajúco vyhodnotiť, aké známosti sa jej môžu najviac zísť. Daphne bolo celkom jasné, že ak by sa k nim pridala a vrhla naňho zopár očarujúcich úsmevov, okamžite by do Tímu Daphne získala ďalšieho nadšenca. Hodila kontrolný pohľad na Jeffersona a v momente zamrzla.

Bavil sa s Ninou!

Nezachytila, o čom sa rozprávajú, ale to bolo jedno. Stačil jej jediný pohľad na princov ubolený, prosebný výraz... Prosil azda Ninu o odpustenie? Alebo dokonca o druhú šancu?

A čo keď mu ju Nina dá?

Daphne sa prinútila odtrhnúť od nich zrak. Čo keby ju niekto pristihol, ako na nich zíza? Podarilo sa jej odtackať do príjemného chládku stanu a prešla okolo stolov obložených kvetinovými dekoráciami až k dámskym toaletám.

Rukami sa sťažka oprela o umývadlo a prinútila sa pomaly a zhlboka dýchať. Keď sa za jej chrbtom ozvali kroky, vôbec ju to neprekvapilo.

„Ahoj, mama,“ prehodila unavene.

Daphne sledovala, ako Rebecca prepochoďovala okolo všetkých kabínok, aby sa dôkladne uistila, že ich nikto nepočúva. „Takže?“ vyštekla matka. „Čo to má znamenať? Znova sa bavil s tým dievčiskom!“

„Bola som s ním, ale –“

„Uvedomuješ si, čo nás stálo byť dnes vôbec tu?“ prerušila ju nahnevane Rebecca. V takýchto chvíľach sa pozabudla a do hlasu sa jej vrátil jej starý akcent, typický pre jej rodnú Nebrasku. V tom momente akoby nebola Lady Rebecca Deightonová, ale svoje staré ja, Becky Sharpová, modelka spodnej bielizne.

Daphne vedela, že sa sem rodičia dostali nevkusným spôsobom – regatu tento rok prakticky financovali. No kým pre vyššie postavenú a bohatšiu

šľachtu šlo v podstate o sumu, pri ktorej by nikto ani brvou nemihol, Deightonovci si uvedomovali cenu tejto obety do posledného centa.

„Som si toho dobre vedomá,“ odpovedala Daphne potichu a nehovorila len o šeku, ktorý jej rodičia vypísali. Ani jej rodičia nemohli tušiť, kam v snahe získať či udržať si Jeffersona Daphne už zašla.

Matka s dcérou na seba chvíľu potichu hľadeli v zrkadle. Rebecca nikdy nedovolila, aby ju akékoľvek prekážky spomaľovali. Nikdy nepremýšľala o tom, čo bolo, ale čo by *mohlo* byť. Ostatní možno žili realitou, no Rebecca Deightonová preferovala premenlivý svet nekonečných možností.

„Musíš sa jej zbaviť,“ uzavrela to rezolútne a Daphne zdráhavo prikývla.

Nina totiž Jeffersona milovala – *naozaj* milovala –, a preto bola oveľa nebezpečnejšia ako všetky tie šľachtické dcérenky na dvore so svojim bezchybným, no sterilným výzorom. Také konkurentky vedela Daphne bez problémov strčiť do vrečka, no keď sa zjavil niekto, komu vôbec nezáležalo na Jeffersonovej pozícii, niekto, kto ho dokonca i napriek nej naozaj ľúbil, to bola skutočná hrozba.

„Viem, že to nejako vyriešiš,“ uzavrela debatu matka, obrátila sa na opätku a rázne odkráčala z miestnosti.

Keď sa za ňou zatvorili dvere, Daphne sa začala nervózne prehrabovať v koženej kabelke. Ruky sa jej triasli iba nepatrne, nemala preto najmenší problém naniesť si novú vrstvu nenápadného mejkapu a osviežiť maskaru na mihalniciach. Cítila sa ako bojovná Amazonka, akoby sa pripravovala na vojnu.

Keď skončila, zadívala sa na seba v zrkadle – na svoje klenuté obočie, plné pery a živé, zelené oči. Spokojne si vydýchla. Pohľad do zrkadla ju vždy upokojoval.

Bola predsa Daphne Deightonová. A Daphne Deightonová ide stále vpred, neúnavne, bez ohľadu na čokoľvek. A kohokoľvek.

4

SAMANTHA

Princezná Samantha sa nedokázala prinútiť, aby si tento rok Kráľovskú regatu na Potomacu užívala. Zvyčajne toto podujatie zbožňovala. Nie z toho istého dôvodu ako väčšina ľudí, pre Sam to nebola príležitosť predviesť sa a vypočuť si nové klebety, aj keď to bolo prvé jarné podujatie sezóny po akejsi zimnej hibernácii. Sam zbožňovala tú energiu, preteky boli také drsné, priamočiare, také *americké!* A vzrušenie davov nákazlivé.

No tento rok jej celý farebný cirkus regaty prišiel akýsi mdlý, akoby jej zmysly tlmila nejaká bublina. Dokonca aj kapela sa jej zdala nevýrazná, akoby sa zle naladili. Alebo bola zle naladená Sam. Kdekoľvek sa pohla, všade videla tieň svojho otca, ktorý tu mal byť – a nebol.

Spomenula si, že keď bola malá, raz otcovi povedala, že keď vyrastie, chce byť rovnako silná ako veslári. Otec sa smial a odpovedal: „Ale veď ty si silná.“

„Silná ako kto?“ Sam nikdy nechápala, ako môžu ľudia používať prídavné mená bez ďalších definujúcich parametrov. „Silnejšia ako lev? Silnejšia ako Jeff?“

Kráľ George sa len pousmial, sklonil sa k nej a vtisol jej na čelo bozk. „Si taká silná, ako potrebuješ byť. A ja som na teba pyšnejší, než si vieš predstaviť.“

Napriek hrejivému poobednému slnku Sam pri tej spomienke striaslo. Potom však v dave zachytila povedomú blondávu hlavu a v tom momente sa jej zatajil dych.

Samozrejme, vyzeral fantasticky, tentoraz v elegantnom ľanovom obleku rovnako šokujúcej modrej farby ako jeho oči. Dokonalý výzor dopĺňala vreckovka na saku s vygravírovanými iniciálkami. Za iných okolností by si Sam určite neodpustila sarkastickú poznámku na takýto elitársky vzhlad, no jediné, na čo dokázala myslieť teraz, bolo, že po ňom každým kúskom svojho tela túži.

Nikdy sa neplánovala zamilovať do snúbenca svojej sestry, no keď sa stretla s Teddym Eatonom, chémia bola obojstranná a okamžitá. Ani jeden z nich netušil, že Sam nie je tá Washingtonová, pre ktorú je Teddy určený. Napokon sa aj pokúsila držať sa od neho bokom, no bolo už neskoro.

Keď si Teddy všimol, že sa k nemu blíži, tvárou mu preblysol výraz prekvapenia, dokonca nejasnej bolesti, no okamžite sa spamätal a vystrúhal nacvičený úsmev, presne ako to robievala Beatrice. Sam pri tej myšlienke striaslo.

O Teddym minulý mesiac príliš nepočula, ale predpokladala, že sa drží v tomto smutnom období bokom zo slušnosti. Dokonca si vravela, že keď sa opäť stretnú, možno jednoducho len nadviažu tam, kde skončili. Na druhej strane však mala aj obavy, že jeho mlčanie znamená čosi celkom iné.

„Rada ťa vidím,“ vysúkala zo seba, keď sa k nemu konečne dostala. Cítila, že sa jej v hlase nepodarilo celkom potlačiť emócie. No bolo to pochopiteľné, takto blízko k nemu nebola od ockovho pohrebu.

„Samantha.“

Ten neprítomný, formálny tón! Úsmev jej okamžite zmizol z pier. „Čo to má byť?“

„Myslel som si, teda... ja neviem.“ Teddy sa na ňu skúmavo zadíval. „Beatrice ti to nepovedala?“

Sam zovrela žalúdok. „Čo mi mala povedať?“

Nervózne si prstami prešiel cez vlasy, vôbec to však nepokazilo jeho vždy dokonalý účes. „Mohli by sme sa niekde v súkromí pohovárať? Je to dôležité.“

Už len pri tej zmienke Sam poskočilo srdce. No radosť bola okamžite preč. Tón jeho hlasu jednoznačne vylučoval, že by sa jej mohlo páčiť, čo jej chce povedať.

„No, v pohode.“ Keď kráčali za roh, do úzkej uličky medzi Kráľovským stanom a susedným stanom menom Briony, Sam si Teddyho úzkostlivo premeriavala. V uličke nebolo ani nohy, iba zopár hučiacich generátorov klimatizácie.

„Čo sa deje?“ nevydržala Sam dlhšie to napätie.

Na Teddyho tvári sa rozhostil výraz obrovskej ľútosti. „Vlastne som asi rád, že ti to kráľovná nepovedala. Asi bude lepšie, keď to budeš počuť odo mňa.“

Sam cítila, ako jej celé telo stuhlo, akoby sa aj svaly pripravili na nejaký silný úder.

„V júni sa vezmeme.“

„To nie!“ vypadlo z nej automaticky. To nemôže byť predsa pravda! Nebolo to snáď v deň ich zásnub, keď Beatrice vytiahla sestru na terasu, aby sa jej priznala, že celé zásnuby odvoláva a že si pohovorí s ockom? Dokonca mala plán, ako to celé zverejní v médiách.

No ocko v tú noc upadol do bezvedomia a Beatrice nestihla zrealizovať nič z toho, čo plánovala. A keďže bola jej sestra teraz kráľovnou, očividne cítila povinnosť v nešťastných zásnubách pokračovať.

„Takže keď si sluboval, že sme v tom spolu, nič to neznamenalo? Sľúbil si mi to!“ A Beatrice tiež.

Mala som to vedieť, nemala som jej na to skočiť, vravela si Sam rozzúrene.

Teddy bezmocne rozhodil rukami, no keď prehovoril, hlas mal pokojný a vecný: „Mrzí ma to, Samantha. Ale už sme sa s kráľovnou dohodli.“

„Prestaň ju tak volať! Veď má meno, preboha!“

Zažmurkal. „Viem, že ti dlžím ospravedlnenie. Zachoval som sa... určite nie fér voči tebe a ani voči Beatrice. No predovšetkým voči tebe.“

Na tom priznaní bolo niečo také odhodlane čestné a vznešené, že si Sam nemohla pomôcť. Keď pred časom v hneve Beatrice chrstla do tváre, že si s Teddym jeden druhého zaslúžia, vlastne to úplne vystihla.

„Ale ani voči tebe to nie je fér,“ vykričla Sam. „Prečo to robíš *ty*?“

Teddy sklopil pohľad a nervózne sa pohrával s gombíkom na svojej veste. „Spolieha sa na mňa priveľa ľudí.“

Sam si dobre pamätala, čo jej povedal vtedy v Telluride – teraz sa jej to zdalo vzdialené ako nejaký iný, minulý život. Eatonovské bohatstvo zmizlo prakticky cez noc. No keď sa Teddy oženil s Beatrice, podpora Koruny by mala vojvodstvo uchrániť pred finančným krachom. Pretože toto nebolo len o Teddym a jeho rodine. Eatonovci boli v Bostone a okolí najväčším zamestnávateľom, zdrojom finančnej stability regiónu už vyše dvesto rokov.

A Teddy, dedič titulu, cítil povinnosť prevziať na seba zodpovednosť za túto situáciu.

„Nemal by si sa ženiť len preto, že máš pocit, že to dlžíš ľuďom v Bostone!“ vybuchla Sam.

Teddy jej pozrel priamo do očí a ľútosť akoby len podčiarkla prenikavú modrú jeho očí. „Môžeš mi veriť, že to pre mňa nie je jednoduché, no mám na to dobré dôvody. Rovnako ako tvoja sestra.“

„Dobre, keď sa tak teda ponáhľa k oltáru, nech si vezme dakoho iného. Po Amerike predsa pobejú milióny chlapov! Nemôže si vybrať niektorého z nich alebo čo?“

Teddy pokrútil hlavou. „Dobre vieš, že to takto nefunguje. Beatrice predsa nemôže len tak zmeniť názor a zasnúbiť sa s niekým iným. Vyzerala by ako nejaké náladové decko.“

Sam mala pocit, akoby ju niekto udrel. No Teddy mal pravdu. Keby sa Beatrice teraz rozhodla zrušiť zasnuby a začala sa stretávať s niekým iným, len by to prilialo olej do ohňa tým, ktorí už aj tak kritizovali, že sa ich novým panovníkom stala žena.

Amerika by si jednoducho povedala, že ak si Beatrice nevie usporiadať ani svoj osobný život, ako môže robiť rozhodnutia, ktoré sa týkajú celej krajiny?

„No aj tak, nemôžeš to predsa myslieť vážne,“ trvala Sam na svojom.

„Viem, že to nechápeš –“

„Prečo? Lebo ja som len tá druhá? Tá nedôležitá?“

Sam si ani neuvedomila, že v rozčúlení prikrčila k Teddymu oveľa bližšie, než mala – odrazu stáli len pár centimetrov od seba.

„Tak som to nemyslel,“ povedal Teddy zmierlivo a Sam cítila, že najzúrivejší nával hnevu opadá.

„Ty do toho fakt ideš,“ zašepkala. „Vyberáš si Beatrice.“ Tak ako každý a vždy.

„Vyberám si to, že spravím správnu vec,“ povedal ticho a jeho pohľad ju prosil o pochopenie a odpustenie. No Sam mu neplánovala poskytnúť ani jedno.

„V poriadku. Dúfam teda, že tá správna vec spraví šťastným,“ vyštekla sarkasticky.

„Sam –“

„S Beatrice robíte obrovskú chybu. Ale vieš ty čo? Je mi to fuk! Kašlem na vás,“ dodala takým krutým tónom, až sa mu sama začudovala. „Keď si vy dvaja plánujete pokaziť život, nech sa páči.“

Teddymu prebehlo tvárou bolestivý výraz. „Ak to má pre teba nejakú hodnotu, vážne ma to mrzí.“

„Má to pre mňa nulovú hodnotu,“ vyštekla Sam. Bolo to ako so všetkým ostatným – Sam na to nemá nárok, pretože to prináleží Beatrice.

Otočila sa na päte a vykročila späť k stanu. Cestou si od čašníka zobrala pohár s mojitom. Aspoň nejaká výhoda – teraz, keď už mala osemnásť, mohla sa na párty premávať s drinkom celkom oficiálne. Zakrádanie sa po fľašku piva preč od objektívov fotoaparátov bolo minulosťou.